

ומכיון שצא לכלל כעס כו' ע"כ שכה מלומר להם עכ"ד פח"ח.

ולענ"ד להסביר דלכאורה תמוה על מה שקנף עליהם משה אדרבה ה"ל לו לשמוח

שכ"י קידוש השם שראו מה עלתה צידם על שהותירו מן המן שהצאיש חכן מה נלמוד גודל לדקמו וענוותנותו של משה רבינו שלא נתפעל מה כלל רק אדרבה נטער מאוד על שהציאו את המן הקדוש היורד ממקום גבוה רם ונשא שיצוא לידי קלקול ודבר עמא עד שירים חולעים כי היה זה אללו פגם גדול בקדושת התורה כי המין ה"ל סגולתו לעשות הכנה לקבל קדושת התורה כמו שאמרו לא נתנה תורה אלא לאוכלי המן ולכן לא הש למחר לומר אזכרת שצת כי זה ה"ל אללו גדול מצחי המלכות של לקיעת שצת שלא יצואו עי"ז לידי נותר ולכן קנף ג"כ על שהותירו ולפי"ז יש לכנות מצות אזכרת המן שלא להותיר ממנו לצחי תור"ה. ומצות אזכרת לקיעתו צשצת לצחי מצוה ומשה הקדים תורה למצוה ע"כ צא לידי מכשול ה"ל ולכן אמר לו הקצ"ה דייקא עד מתי מאנתם לשמור מצות"י ותורת"י הקדים מצוה לתור"ה לרמוז שהמכשול צא ע"י שעשה להיפך וד"ל.

ויצמא שם העם למי"ם ה' צמסורה דין ואיך ד' רפאתי למים. הוי כל צמא לכו למי"ם.

ואדיריהם שלחו ציריהם למי"ם לא רעצ ללחם ולא צמא למי"ם כי אם לשמוע דבר ד' מרומז צכאן המעשה שהציא הרה"ק מקאמארנא זל"ה מהצטע"ט שהלך צמדצר שממה עם א' מתלמידיו ונלמא אותו תלמיד למים מאוד ולא ה"ל שום מעין מים ואמר לרבו הקדוש אדוני צמתי מאד ואמר לו כ"פ עד שענה לו הצטע"ט אם הוא מאמין שצעת צריחת העולם צתחלת בצריחת לפה הקצ"ה גם מקרה זה שיארע צכאן ויצמא למים והכין לו אז מים לצמאנו אם מאמין זה צאמונה שלימה וצורה והשיב כן ותיקף נשא עיניו וירא והנה ערל א' נושא מרחוק שני כדים מים צדרך לא עבר צו איש עד שצא כנגדם ונתן להם לשחות ושאלו אותו מה ענינו צדרך זה והשיב שהוא עובד אלל אדון אחד רחוק מכאן ג' פרסאות ונשחגע

ידיהם ירם והוא רמז נכון צ"ה [ושצ מלאתי כן צאמרי נועם פ' פקודין] ע"כ מצא לו עמלק מקום להלחם עמם להפילם צרשת הגאווה והכפירה ח"ו וזהו וכאשר ירום מש"ה את יד"ו וגבר ישראל כי משה עולה ג"כ מספר פ"ר דר"ן עם הכולל כמנין רפיד"ם והרים את יד"ו הרומז לה"ג מלפ"ך ה"ל להמתיקן צשורשן והמשיך צחי צמונה לצטל מלחמת עמלק וזהו ויהי יד"ו צמונה.

והנה הכנעת ירם של עמלק ע"י ענה צצמשה רבינו ויהושע ואיתא צפ' כיסוי הדם גדול מה שנאמר צמשה ואהרן מצצרהם אע"ה וגדול מה שנאמר צצצרהם מה ש' צדוד צצדוד נאמר ואנכי תולע"ת עכ"פ צעל חי צצצרהם נאמר עפר ואפר דומ"ם צמשה ואהרן נאמר ואנחנו מ"ה וזהו ר"ת 'מחה 'אמחה 'תמחה 'מה 'אפר 'תולעת ג' צחינות ענה והקטנה צצג' מדרגות הללו הוא תולעת נמלא שמי שהוא צעיניו גבוה יותר מתולעת חינו נקרא עוד צשם עניו רק נכנס קלת תחת סוג מסוגי הגיאות. **והנה** זה נמשך מהעדר צמונה ע"י גאות הלצ והאנשים שהותירו צמן לא היו להם צמונה על יום מחר וה"ל זה ע"י צחי גאות של עמלק וממילא עכ"פ ה"ל צחי ר"ם יותר מתולעת ע"כ צצדה הצמונה ונכרתה מפיהם (א) ואיתא צתנא דצ"י אלי' שהלך עם חסיד אחד והרגיש אלי' צסרחון אדם צעל גאות יותר מהנצלה יעו"ש וזהו ויר"ם תולעים אם הוא ר"ם יותר מצחי תולעת אז ויצאש הוא מסרית כמעשה דאלוהי וזאת תורת המסורה ע"כ שכתוני ויר"ם לצס ויר"ם צצוד ד' נחסר מהם צצוד ה' הוא הצמונה. והמסורה צאה לצאר הפסוק והטעם למח הותירו ודו"ק היעוצ.

ויאמר ד' אל משה עד הנה מאנתם לשמור מצותי ותורת"י פירש"י צכדי הולא

(א) לקי צצצא וצש"ם אמרו צשציל שנתאחר לומר להם מצות שצת וראיתי צשם ה' ר"ל צראדי ז"ל עטמו של משה שלא ראה לומר תיקף מענין שצת שלא ה"ל צו וירדת המן כי ה"ל מתירא שעי"ז יותירו מן המן לשצת והגם שאחר שראה מה שאירע לדו"ה שהותירו מן המן והצאיש א"כ לא ה"ל לו לירא עוד מ"מ אז קנף עליהם

[א] חולין פ"ט. [ב] קב הישר פרק ד' ג' ב"ק צ"ב... [ד] מלכים ב, ב' כ"א-ישעי נ"ה א'-ירמ' י"ד ג'-עמוס ח'